

CHƯƠNG 36**Xả Thân Thiệp Hiểm**

ông Tôn Ngọc Sương nói:

—Giáo chủ quá khen !

Đoạn đưa mắt lạnh lùng nhìn mọi người một lượt, nói:

—Bổn cô nương đã đáp ứng Vương Tích Hương, nội trong ba tháng không sát hại các vị...

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

—Vương Tích Hương ư ? Có phải là thanh y thiếu niên, đầu đội chiếc mũ nhỏ hay không ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Sao ? Các vị cũng không quen biết người ấy ư ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Vương Tích Hương, một cái tên không phải của nam nhân.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Dù người ấy là nam hay nữ, bổn cô nương cũng đã đáp ứng là nội trong ba tháng sẽ không sát hại các vị, nếu lúc này các vị ngăn trở thì đừng trách bổn cô nương thất hứa.

Đoạn sải bước ra bên ngoài. Mọi người đều đã thấy tình hình Công Tôn Ngọc Sương giao đấu với Trần Hải mà rùng mình, không ai ngăn cản nàng cả.

Ra đến cửa, Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên ngoảnh đầu lại nói:

—Các vị đều còn sống yên lành ba tháng, sau ba tháng có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Đoạn quay mình lao vút đi mất hút.

Long Thiên Lộc nhìn theo rồi chậm rãi nói:

—Thả hổ về rừng, từ nay trở đi chỉ e giang hồ vĩnh viễn không có một ngày yên lành.

Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài nhè nhẹ, nói:

—Chúng ta còn có thời gian ba tháng chuẩn bị. Ôi, nếu trong ba tháng sắp tới, chúng ta có thể kết tập đồng đạo võ lâm thành một khối, toàn lực đối phó với Mai Hoa chủ nhân, thì dù nàng ta võ công cao cường đến mấy, dù có biết hết các loại công phu hiểm ác trong thiên hạ, chúng ta cũng đủ sức đối phó với nàng ta. Chỉ sợ nội bộ chúng ta phân tranh liên miên, tạo cơ hội cho nàng ta mà thôi.

Bỗng thấy Trần Hải loạng choạng vài bước rồi ngồi bệch xuống, mặt mày tái nhợt. Long Thiên Lộc rảo bước lại gần, lấy ra một lọ ngọc, mở nút, đổ ra tay hai viên đơn hoàn đưa cho Trần Hải, nói:

—Trần huynh, hãy dùng thử thứ linh đơn do đệ luyện chế xem thế nào ?

Trần Hải từ từ mở mắt, thở dài nói:

—Lão hủ này vô dụng rồi !

Đoạn tiếp lấy linh đơn nuốt xuống.

Thần phán Trần Hải cả đời hành hiệp trượng nghĩa, cứu khốn phò nguy, tận lực giải quyết những sự bất bình của nhân gian, tung hoành đại giang Nam Bắc, chưa từng trải qua thất bại, thịnh danh chẳng kém Hoàng Sơn Thế Gia. Lời cảm khái vừa thốt ra nghe thật thảm thương.

Vương Phi Dương nói:

—Vãn bối từng nghe gia mẫu kể qua về «Hóa Lực Thần Công» là một loại võ công hiểm ác dị thường, hoàn toàn không phải vì lão tiền bối thua kém Mai Hoa chủ nhân.

Trần Hải nhếch mép cười, nhắm mắt vận khí điều tức, tựa hồ lời Vương Phi Dương vừa nói đã an ủi lão rất nhiều.

Giới Tham đại sư đứng dậy nói:

—Lão nạp phải về Thiếu Lâm bốn viện bẩm báo hết thấy mọi điều mắt thấy tai nghe với Phương trượng Chưởng môn để còn sớm chuẩn bị đối phó.

Việc mấy vị đệ tử Thiếu Lâm trước mắt quần hào hôm qua đã nghe theo hiệu lệnh của địch nhân, quả là thảm sự, làm mất hết thể diện của Thiếu Lâm tự, giảm hẳn uy danh một đại môn phái chính giáo.

Huyền Hoàng Giáo chủ bước lại cung thân nói:

—Thiếu Lâm phái xưa nay vẫn được võ lâm tôn xưng là Thái Sơn, Bắc Đẩu, nhất cử nhất động của quý tự đều có ảnh hưởng trọng đại tới võ lâm, nếu Phương trượng của quý tự có thể đứng ra chủ trì đại sự thì khả dĩ khiến anh hùng qui tâm.

Giới Tham đại sư đáp:

—Đệ tử của tệ tự ngay trước mặt lão nạp, hôm qua đã bị Mai Hoa chủ nhân khống chế thần trí, ngã theo địch, chỉ riêng việc đó thôi, Phương trượng của tệ tự không thể không xem xét, nhưng Phương trượng Chưởng môn có chịu đứng ra chủ trì đại sự hay không thì lão nạp khó dám nói trước. Bất quá lão nạp sẽ chuyển lời của Giáo chủ tới Phương trượng bốn tự.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Những mong đại sư nói thêm cho.

Giới Tham đại sư đáp:

—Truyền ngôn trong giang hồ bảo rằng Huyền Hoàng Giáo là một tổ chức thần bí nguy kỳ chuyên khủng bố, hành ác. Hôm nay mới gặp, đã thấy Giáo chủ là người tài hoa xuất chúng, một nữ hào kiệt không tiếc sức lực bảo vệ đạo. Ôi, xem ra truyền ngôn trong giang hồ rất khó tin.

Lời Giới Tham đại sư cũng chính là nhận định của mọi người hiện diện tại đây, ai nấy cùng ngoảnh nhìn Huyền Hoàng Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ thấy chưa tiện giải thích, đành thản nhiên đáp:

—Bốn giáo vì hành động bí hiểm mới làm cho giang hồ đồn đại, cũng khó trách được họ.

Giới Tham đại sư gật đầu cười:

—Giáo chủ là vị nữ kiệt cân quốc, nếu có thể công khai tuyên bố hành động của Huyền Hoàng Giáo, thì có thể trở thành một đại môn phái trong võ lâm.

Huyền Hoàng Giáo chủ cười:

—Việc đó còn phải theo giáo qui, dù bốn tòa có tâm, chỉ e cũng khó thay đổi như ý trong một thời gian ngắn.

Giới Tham đại sư nói:

—Lão nạp chẳng qua tiện miệng nói vậy, Giáo chủ đừng để tâm...

Đoạn cung tay thi lễ, nói:

—Lão nạp xin cáo biệt.

Rồi bước ra.

Trải qua một vụ đại kiếp, quần hào dự hội tự nhiên cảm thấy gắn bó với nhau. Mọi người cùng đứng dậy tiễn chân đại sư.

Long Thiên Lộc nói:

—Lão phu xưa nay không hề lai vãng với các nhân vật giang hồ, nhưng từ đây lão hủ sẽ bỏ cái tính cô độc cô quả hồ đồ, quét nhà mở cửa Tỵ Trần Sơn Trang tiếp đón đồng đạo võ lâm.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Long trang chủ tinh thông y đạo, nếu chịu mở rộng cửa như vậy, tất là một phúc lớn cho võ lâm.

Long Thiên Lộc cười ha hả:

—Khi qua kiếp nạn này, lão hủ đích thực thay đổi hẳn tâm tình, còn sống năm nào, lão hủ quyết đem tận sức cứu giúp võ lâm đồng đạo.

Thở dài nhè nhẹ, nói tiếp:

—Lão hủ cũng xin cáo biệt. Tỵ Trần Sơn Trang cũng còn một số người khả dụng, lão hủ muốn về chuẩn bị mới được.

Đoạn chống quả trượng đi ra khỏi thất.

Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn mọi người nói:

—Mai Hoa chủ nhân đi rồi, chư vị cũng nên ra về chuẩn bị đối phó.

Những người dự hội nếu không hùng cứ một phương thì cũng có danh vọng trong giang hồ, trải qua lần tụ hội này trong tâm đều có biến hóa kỳ dị, bỗng trở nên thân thiết với nhau. Lời của Công Tôn Ngọc Sương nói trước lúc bỏ đi đã để lại hư âm nặng nề trong lòng họ, mọi người cùng có cảm giác lời lẽ đó không phải là sự dư trương thanh thế, ba tháng sau bất cứ ở đâu, lúc nào mình cũng có thể mất mạng. Công Tôn Ngọc Sương đã thành thạo các loại võ công tuyệt thế, một khi nàng ta xuất thủ với từng người riêng lẻ thì họ cầm chắc cái chết. Mọi người đều minh bạch rằng không ai có thể một mình kháng cự với nàng ta.

Huyền Hoàng Giáo chủ thấy quần hào vẫn ngồi im lặng, vẻ mặt trầm trọng, thì nói tiếp:

—Mai Hoa chủ nhân tuy vô cùng hiểm ác, nhưng nàng ta rất thủ tín, đã nói trong ba tháng không sinh sự hãm hại võ lâm, ta có thể tin. Võ lâm có câu: «Là phúc thì không phải là họa, là họa thì khó tránh khỏi». Trong ba tháng tới, chư vị sử dụng thời gian như thế nào đây, đó là việc trọng yếu... Nếu kinh sợ võ công của Mai Hoa chủ nhân, tự mất đi dũng khí kháng cự nàng ta thì tức là thúc thủ chờ nàng ta đến hãm hại.

Một thanh âm trầm trầm nói tiếp:

—Giáo chủ nói chí phải, nếu nhất định phải chết thì chúng ta cũng nên chết với khí khái trượng phu.

Quần hào đưa mắt nhìn, thấy người vừa nói là Thần Quyền Tiêu Phong Nghĩa, một lão anh hùng vô địch ở vùng Sơn Tây – Thái Nguyên. Người này đã rửa tay gác kiếm từ hơn mười năm trước, không quan tâm gì tới chuyện thị phi võ lâm, không ngờ lần này cũng bị Mai Hoa chủ nhân triệu tới.

Lời này kích thích hùng tâm của quần hào, mọi người cùng đứng dậy nói:

—Tiêu lão anh hùng nói chí phải, đã chết cũng nên chết cho có khí phách hiên ngang.

Huyền Hoàng Giáo chủ giơ cao tay, mọi người lập tức yên lặng. Trải qua kiếp nạn vừa rồi, Huyền Hoàng Giáo chủ đã gần như trở thành một vị lãnh tụ của quần hào. Nàng nói:

—Chư vị cũng không nên quá đề cao Mai Hoa chủ nhân. Nàng ta cũng là người thôi, thế gian còn có nhân vật mạnh hơn Mai Hoa chủ nhân, như vị thanh y thiếu niên chẳng hạn, Vương công tử đó chính là địch thủ của Mai Hoa chủ nhân. Trong trận đấu chí mạng vừa qua, Mai Hoa chủ nhân luôn luôn lạc bại dưới tay chàng. Chàng đã can thiệp, sẽ quyết không bỏ qua, chàng ấn định thời hạn ba tháng, ắt có dụng ý.

Mọi người cùng lên tiếng:

—Giáo chủ nói không sai.

Huyền Hoàng giáo lại tiếp:

—Do đó chư vị cứ yên tâm ra về, tận lực chuẩn bị mọi mặt, thông báo tin tức cho nhau, sẵn sàng tương trợ, tất cả chúng ta cùng hợp lực thì thanh thế sẽ rất lớn.

Quần hào nhất loạt cung tay nói:

—Giáo chủ nói chí phải, lúc này thời gian quý như vàng, chúng tại hạ xin cáo biệt.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Rất có thể Phương trượng Chuông môn Thiếu Lâm chịu đáp ứng lời thỉnh cầu, đứng ra chủ trì đại sự. Nếu được như vậy, nội trong hai tháng chư vị đều sẽ nhận được tin tức. Thời gian lúc này đúng là quý như vàng, thỉnh chư vị thượng lộ.

Quần hào nhất tề thi lễ với Huyền Hoàng Giáo chủ mà đi, chỉ còn lại hơn mười người, gồm Thần Phán Trần Hải, Vương Phi Dương, độc nhãn lão nhân, phụ tử Hạ Hầu Trường Phong. Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn độc nhãn lão nhân hỏi:

—Lão tiên bối thấy thế nào ?

Độc nhãn lão nhân bị hỏi bất ngờ thì ngẩn ra, đáp:

—Giáo chủ muốn hỏi điều gì ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Lão tiên bối thích sống cô độc hoàn toàn, không biết có chịu quan tâm đến vụ này hay không ?

Độc nhãn lão nhân trầm tư hồi lâu đáp:

—Lão hủ chẳng còn sống được bao lâu nữa, đối với mọi chuyện thị phi trong giang hồ sớm đã không màng, chỉ vì đã nhận di thác mới cố sống đến ngày nay. Nếu Giáo chủ chịu tha cho lão hủ thì tốt quá.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Tâm ý của lão tiên bối bốn tòa vốn không miễn cưỡng. Nhưng vụ này quá trọng đại, dù chúng ta không động đến Công Tôn Ngọc Sương, nàng ta cũng quyết không bỏ qua cho chúng ta. Lão tiên bối cũng chẳng thể không quan tâm đến sự tồn tại của Huyền Hoàng Giáo.

Độc nhãn lão nhân nói:

—Giáo chủ tài năng xuất chúng, mới ra quân lần đầu đã thu phục được lòng tin của quần hào, sức lực của một mình lão phu phỏng có ích gì cho đại sự của võ lâm ?

Trần Hải đang ngồi vận khí điều tức chợt mở to mắt đứng dậy, nói:

—Ngụy Tái Cường.

Độc nhãn lão nhân giật mình, gần giọng hỏi:

—Ai là Ngụy Tái Cường.

Trần Hải cười ha hả:

—Không có tật sao giật mình ? Ngụy huynh đừng giấu nữa.

Độc nhãn lão nhân ngây người, thở dài:

—Phải, lão phu chính là Ngụy Tái Cường.

Trần Hải vừa cười vừa sải bước tiến lại, nói:

—Năm xưa võ lâm đưa tin Ngụy huynh qua đời, Trần mỗ này không tin. Mạng của Ngụy huynh lớn lắm, chỉ e sẽ chết sau Trần mỗ này.

Ngụy Tái Cường rầu rĩ nói:

—Ngụy Tái Cường này đã chết từ ngày ấy, chỉ còn cái xác này thôi.

Trần Hải cười:

—Ngụy huynh còn tráng kiện lắm mà. Ngụy huynh tuy mất một mắt, nhưng hình mạo, thần thái vẫn như cũ, Trần mỗ vừa gặp đã nhận ra ngay.

Ngụy Tái Cường chớp chớp mắt, sắc mặt đau khổ bi thương. Chậm rãi nói:

—Đã bao năm nay lão hủ xa lánh phong trần, đoạn tuyệt với cố hữu, không ngờ mấy chục năm sau Trần huynh vẫn còn nhận ra lão hủ này.

Trần Hải cười:

—Ngụy huynh tuy xa lánh phong trần không lai vãng với bằng hữu ngày trước, nhưng đại danh của Ngụy huynh thời gian vừa qua vẫn luôn luôn xuất hiện trên giang hồ.

Ngụy Tái Cường gật đầu đáp:

—Điều này lão hủ có biết.

Trần Hải nói:

—Trần mỗ từng bỏ công mấy tháng xác minh việc đó.

Ngụy Tái Cường hỏi:

—Vậy Trần huynh có tìm ra kẻ mạo danh lão hủ này không ?

Trần Hải đáp:

—Không, người ấy võ công cao cường, xuất quỷ nhập thần, có lần Trần mỗ đuổi theo hắn gần một đêm, mới đấu với hắn một chiêu, hắn đã chạy thoát mất. Thú thật với Ngụy huynh, lúc ấy đệ vẫn nghĩ người đó chính là Ngụy huynh nên mới không truy xét thêm.

Ngụy Tái Cường cau mày nói:

—Đáng tiếc, thời gian gần đây lão hủ phải lo yếu sự nên chưa thể truy xét kẻ giả danh lão hủ.

Trần Hải mỉm cười nói:

—Ngụy huynh xưa nay hành sự vô cùng cẩn mật, luôn luôn tiên đoán các đại sự phát sinh trong giang hồ, dự ngôn lời lời đều đúng.

Ngụy Tái Cường nghiêm nghị nói:

—Lão hủ nói nghiêm chỉnh rằng đó quyết không phải là dự ngôn của lão hủ.

Trần Hải ngớ ra hỏi:

—Vậy người đó quả thật không phải là Ngụy huynh hay sao ?

Ngụy Tái Cường đáp:

—Không phải lão hủ.

Trần Hải ngạc nhiên:

—Thế thì kỳ quái, ngoại trừ Ngụy huynh còn ai có thể đủ sức giáng một chưởng khiến Trần mỗ này phải thoái lui hai bước ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Bổn tòa biết người ấy là ai.

Trần Hải hỏi:

—Ai vậy ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Công Tôn Ngọc Sương.

Trần Hải nói:

—Công Tôn Ngọc Sương ư ? Đúng rồi, nhất định là nàng ta.

Đưa mắt chăm chú nhìn Ngụy Tái Cường, nói:

—Lúc ấy đệ cứ ngỡ rằng đó chính là Ngụy huynh, bèn gọi tên Ngụy huynh mấy lần, nhưng người ấy cứ cắm đầu lao đi.

Ánh mắt Ngụy Tái Cường lóe lên, lão định nói lại thôi.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Kẻ đó mạo xưng uy danh của Ngụy lão anh hùng nhằm đạt mục đích của hắn, đã thế, mỗi lần hắn tung ra dự ngôn lại đều linh nghiệm dị thường, thì trừ Công Tôn Ngọc Sương chẳng ai có được năng lực như vậy.

Trần Hải nói:

—Nhất đại tân nhân thắng cựu nhân, võ công, tài trí của Công Tôn Ngọc Sương thực cao hơn chúng lão phu, đối phó với nàng ta chỉ có một mình Giáo chủ, những mong Giáo chủ hãy chủ trì đại cục.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Trần đại hiệp danh vọng lấy lòng, người người kính phục, đúng lý nên chủ trì...

Trần Hải xua tay lia lịa, nói:

—Đấu trí vận mưu, sai một ly đi một dặm, nếu Giáo chủ chịu làm Minh chủ, lão hủ quyết đem toàn lực tương trợ.

Hạ Hầu Trường Phong nói:

—Trần đại hiệp nói đúng lắm, Giáo chủ cũng đừng khiêm nhường nữa.

Huyền Hoàng Giáo chủ trầm tư một hồi, nói:

—Nếu chúng ta có thể tìm được Vương thiếu hiệp...

Bỗng một thiếu niên tuấn mỹ, y phục màu xanh bước vào trong thất nhanh như gió.

Huyền Hoàng Giáo chủ vừa nhìn thì tim giật thót, kêu lên lạc giọng:

—Lãnh...

Được một tiếng đã mím môi lại. Những người có mặt hầu như đều biết người vừa vào chính là Lãnh Như Băng.

Hạ Hầu Cương vội chạy tới nắm tay Lãnh Như Băng, nói:

—Lãnh huynh, mạnh giỏi chứ ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Đa tạ Hạ Hầu huynh, đệ vẫn khỏe.

Hạ Hầu Cương hỏi:

—Vừa rồi Lãnh huynh có dự hội không ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Có, đệ đã thấy rõ mọi diễn biến của đại hội.

Huyền Hoàng Giáo chủ vội hỏi xen vào:

—Có phải Lãnh huynh ở bên cạnh người họ Vương ?

Lãnh Như Băng ngó ra, đáp:

—Đúng thế, Vương...

Huyền Hoàng Giáo chủ húng hắng ho, ngắt lời Lãnh Như Băng:

—Người họ Vương ấy là nam hay nữ ?

Chỉ nghe một tràng cười khanh khách nói:

—Giáo chủ quan tâm đến tại hạ như vậy, không hiểu là có ý gì đây ?

Quần hào nhìn ra, chỉ thấy một thanh y thiếu niên đội chiếc mũ nhỏ đang được một thư đồng thanh tú dìu tay thông thả đi vào.

Huyền Hoàng Giáo chủ vội ra nghênh đón, nói:

—Mọi người đều được Vương...

Ngừng một chút, đoạn tiếp:

—Không biết gọi các hạ là huynh đài hay là cô nương đây ?

Thanh y nhân đáp:

—Tùy cao hứng của Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Mọi người đều được Vương công tử cứu giúp, thoát khỏi kiếp nạn, thấy đều cảm kích vô cùng.

Thanh y nhân cười:

—Đó là nhờ đại phúc đại mệnh của các vị, nên mới không bị phơi thây chốn này.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Nhất định là Vương công tử đã dự tính đâu vào đó, mới có thể khống chế thành công Công Tôn Ngọc Sương.

Thanh y nhân cười:

—Tại hạ không thích được suy tôn, tại hạ nhờ may mà thủ thắng. Công Tôn Ngọc Sương chưa cam chịu thất bại đâu. Nàng ta quá ngông cuồng, kiêu ngạo, sa chân lỡ bước mà thua.

Nhìn Lãnh Như Bằng, nói tiếp:

—Kỳ thực các vị nên cảm tạ vị huynh đài này, nếu không có chàng ẩn thân ngầm cứu giúp, chỉ e các vị đã bị tận diệt cả rồi.

Trần Hải cười ha hả:

—Hổ phụ vô khuyến tử. Hài nhi, ngươi vừa ra giang hồ đã làm được một đại sự oanh liệt như thế, đủ an ủi vong linh linh tôn nơi...

Lão chợt cảm thấy lỗ miệng, vội ngừng bật.

Chỉ thấy Lãnh Như Bằng rất cảm động, thông thả đáp:

—Vãn bối chẳng qua thụ mệnh hành sự, há dám nhận công.

Trần Hải hỏi:

—Thụ mệnh của ai ?

Lãnh Như Bằng nhìn thanh y nhân, đáp:

—Của Vương cô nương.

Thanh y nhân cười:

—Khá khen ! Cuối cùng Lãnh huynh lại tố cáo tại hạ.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Dù Lãnh huynh không nói ra, mọi người đều biết cả. Vương cô nương là ân nhân cứu mạng của quần hào, là nữ nhân.

Thanh y nhân nói:

—Nếu tại hạ không thừa nhận, hẳn các vị còn bán tín bán nghi, Giáo chủ vẫn cứ tưởng tại hạ là nam nhi hán tử.

Đoạn nhìn Trần Hải, nói:

—Trần đại hiệp, hẳn không đầu vô ích, chim không cánh hết bay, thời gian ba tháng thấm thoát qua mau, muốn đối phó với Mai Hoa chủ nhân tất phải cử ra Minh chủ có quyền thống lĩnh hợp lực mới được.

Huyền Hoàng Giáo chủ cung tay nói:

—Nếu Vương cô nương đáp ứng chủ trì đại sự thì không còn gì bằng.

Thanh y nhân cười:

—Ta dù có muốn cũng không thể làm.

Trần Hải nói:

—Vương cô nương đừng quá khiêm nhường.

Thanh y nhân lắc đầu:

—Ta nói lời đều thật, nếu Trần đại hiệp chưa tin, cứ hỏi chàng thì biết.

Huyền Hoàng Giáo chủ chợt cảm thấy tim giật thót, đã biết vẫn còn hỏi:

—Chàng là ai vậy ?

Thanh y nhân đáp:

—Là Lãnh Như Băng. Cô nương khỏi lo để ý đến ta, hãy lo đối phó với Công Tôn Ngọc Sương thì hơn.

Lãnh Như Băng cảm thấy nóng bừng cả mặt, nói:

—Vương cô nương nói không sai. Vương cô nương có thể năng quá hư nhược, chẳng thể đảm đương công việc.

Thanh y nhân nói tiếp:

—Luận về danh vọng, nên để Trần Hải làm Minh chủ.

Trần Hải nói:

—Lão hủ tài không bằng người, thực khó đương đại nhiệm.

Thanh y nhân nói:

—Trần đại hiệp biết rõ mình hơn...

Ngừng một chút, mỉm cười tiếp:

—Nếu nói đến tài trí, nên chọn Huyền Hoàng Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ tuy đang mang mạng che mặt, nhưng mấy lời ban nãy của thanh y nhân bóng gió nói trúng tâm tình sâu kín của nàng, người ngoài không nhìn thấy vẻ mặt của nàng ra sao, chỉ thấy nàng cúi đầu tựa hồ không nghe rõ lời tiến cử của thanh y nhân.

Trần Hải nói:

—Nếu Vương cô nương kiên quyết không nhận làm minh chủ, thì Huyền Hoàng Giáo chủ chẳng thể khước từ sự tiến cử của quần hào.

Thanh y nhân nói:

—Vấn đề là làm sao có thể khiến anh hùng thiên hạ tin phục.

Trần Hải đáp:

—Lão hủ nguyện tận lực tương trợ.

Thanh y nhân nói:

—Trần đại hiệp tuy danh tiếng lừng lẫy một thời, nhưng chỉ e người của các chính phái đại môn phái không chịu nghe lời thuyết phục của các hạ. Nếu chính đại môn phái võ lâm không chịu hợp lực xuất thủ, thì dù các hạ dốc toàn tâm lực cũng khó đối phó nổi với Công Tôn Ngọc Sương.

Trần Hải nói:

—Thiếu Lâm Tự đã có Giới Tham đại sư về bẩm báo với Phương trưởng Chưởng môn, hẳn lão Phương trưởng không thể không tham gia.

Thanh y nhân trầm ngâm một chút, cười hỏi:

—Tại hạ có một thỉnh cầu, không biết chư vị có chịu đáp ứng hay không đây ?

Trần Hải đáp:

—Thỉnh cô nương cứ cho biết, nếu mọi người có đủ khả năng, quyết xin tuân lệnh.

Thanh y nhân nói:

—Tại hạ muốn bàn riêng một chuyện với Huyền Hoàng Giáo chủ, thỉnh chư vị tạm lui ra cả bên ngoài.

Trần Hải nghĩ một chút, đoạn quay người bước ra. Ngụy Tái Cường, Hạ Hầu Trường Phong và những người còn lại đều theo gót Trần Hải.

Lãnh Như Bằng chính đang định cất bước, thì thanh y nhân ngăn lại, mỉm cười:

—Huynh cần ở lại.

Thấy quần hào đã đi ra ngoài cả, thanh y nhân tới bên Huyền Hoàng Giáo chủ, nói:

—Sao cô nương không gỡ mạng che mặt ra ?

Huyền Hoàng Giáo chủ từ từ gỡ mạng, để lộ dung mạo mỹ lệ tuyệt thế vô song.

Thanh y nhân ngắm nghía một hồi, cười nói:

—Rất mỹ lệ, không thua gì Công Tôn Ngọc Sương, nàng ta thua Giáo chủ vài phần đoan trang thanh tịnh, hơn Giáo chủ vài phần sắc sảo quyến rũ. Chỉ e trong tình trường, Giáo chủ khó địch nổi với Công Tôn Ngọc Sương.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Xem chừng Vương cô nương không hơn tuổi bốn tọa, sao khẩu khí lại già dặn quá như vậy ?

Thanh y nhân cười:

—Tại hạ đã học qua thuật xem tướng, tất phải lão luyện hơn Giáo chủ.

Đoạn nghiêm trang tiếp:

—Sao, cô nương tưởng ta đùa giỡn với cô nương ư ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Bình phẩm nhan sắc thế này thế nọ, chẳng lẽ lại là chuyện nghiêm túc ?

Thanh y nhân nói:

—Hừ, miệng lưỡi sắc sảo, kể cũng đủ khả năng khẩu chiến với Công Tôn Ngọc Sương đây.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Nếu cô nương có tâm vì thế trừ hại, thì lẽ ra không nên thả hổ về rừng, để cho Công Tôn Ngọc Sương thoát đi. Nếu cô nương có lòng nhân từ, thì nên nhận làm Minh chủ thống lĩnh quần hào mà quyết một trận thắng bại với Công Tôn Ngọc Sương.

Thanh y nhân nói:

—Giáo chủ nói xong chưa ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Xong rồi, hiện tại hạ muốn nghe cao kiến.

Thanh y nhân nghiêm mặt nói:

—Ta chỉ tình cờ bắt gặp vụ này, nếu hiệp đầu ta thắng Công Tôn Ngọc Sương thì cũng chỉ có thể nói là cơ may hơn năng ta. Ta thắng nhờ cơ may, năng ta bại vì ủy khúc.

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Nói vậy người nghe khó tin, cô nương thắng Công Tôn Ngọc Sương không hoàn toàn nhờ vào mưu trí, mà còn một nửa nhờ vào võ công.

Thanh y nhân nói:

—Phải nói thêm điều này với Giáo chủ, dù Giáo chủ tin hay không. Nếu không phải Công Tôn Ngọc Sương quá thông minh thì ta sớm đã bỏ mạng bởi nàng ta.

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

—Giải thích lời này thế nào đây ? Bốn tòa càng nghe càng hồ đồ.

Thanh y nhân cười:

—Nói ra thì rất đơn giản, nàng ta bị ta dọa mấy câu mà run sợ, không dám xuất thủ, Giáo chủ minh bạch chưa ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Cô nương muốn bốn tòa bỏ mạng che mặt ra chỉ để bình phẩm nhan sắc thôi ư ?

Thanh y nhân đáp:

—Nói vào chính đề rồi đó, Giáo chủ rất ít cơ hội để thắng Công Tôn Ngọc Sương.

Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:

—Đúng vậy, chính vì thế cô nương cố ý đề cử bốn tòa làm Minh chủ để bốn tòa bị bại dưới tay Công Tôn Ngọc Sương, còn cô nương thì tọa sơn quan hổ đấu mà cười cho thích chí.

Thanh y nhân nói:

—Việc liên quan đến kiếp vận của võ lâm thiên hạ, đến sinh mạng của hàng vạn người, há có thể đem ra đùa cợt...

Ngừng một chút, quay nhìn say Lãnh Như Băng, nói:

—Do đó Giáo chủ phải trù mưu tính kế sớm để phòng từ trước.

Huyền Hoàng Giáo chủ trầm ngâm một hồi, đột nhiên cúi mình thi lễ, nói:

—Mong cô nương chỉ điểm.

Thanh y nhân nói với Lãnh Như Băng:

—Phiền Lãnh huynh ra canh chừng, không cho ai lại gần ba trượng có thể nghe lén.

Lãnh Như Băng y lời, bước ra ngoài.

Thanh y nhân ngồi xuống, hỏi:

—Giáo chủ quen biết Lãnh Như Băng chứ ?

Huyền Hoàng Giáo chủ chậm rãi ngồi xuống, đáp:

—Dường như cô nương rất quan tâm tới chàng thì phải ?

Thanh y nhân cau mày, nói:

—Chàng đã cứu ta, ta nên báo đáp bằng cách giúp chàng dương danh trong giang hồ.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Thì ra vậy.

Thanh y nhân cười:

—Ta là Vương Tích Hương, còn cô nương ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Vương Thông Huệ.

Vương Tích Hương nói:

—Hoàng Sơn Thế Gia Vương cô nương phải không ? Ta đã sớm nghi cô nương không phải Huyền Hoàng Giáo chủ thật sự.

Vương Thông Huệ nói:

—Huyền Hoàng Giáo chủ kia đã không may tạ thế, vị đó đã chỉ định bốn tòa tiếp nhiệm, bốn tòa không nở khước từ di chúc của vị đó, cũng không muốn Huyền Hoàng Giáo trở thành một tổ chức đầu độc võ lâm, nên đã đáp ứng làm Giáo chủ.

Vương Tích Hương nói:

—Vậy thì được. Nếu ta là cô nương, ta cũng không khước từ. Nhận chức vị Giáo chủ sẽ giúp cô nương không ít, nhưng nếu chỉ dựa vào thực lực của Huyền Hoàng Giáo thì chưa thể đối phó với lực lượng khủng bố của Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Thông Huệ nói:

—Điều đó bốn tòa biết, nhưng nếu được cô nương tương trợ thì sẽ khác hẳn.

Vương Tích Hương nói:

—Dường như Giáo chủ nghĩ rất sáng suốt, biết rằng ta nhất định sẽ tương trợ...

Đoạn cười, tiếp:

—Vậy là cuối cùng ta đã bị Giáo chủ đoán ra tâm trạng.

Vương Thông Huệ thầm biết sắp bước vào chính đề, liền chăm chú lắng nghe.

Vương Tích Hương thở dài nhẹ nhàng nói:

—Giáo chủ chuẩn bị đối phó thế nào với Công Tôn Ngọc Sương ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Điều này bốn tòa chưa suy tính kỹ.

Vương Tích Hương nói:

—Nhưng Công Tôn Ngọc Sương thì đã sắp đặt xong đại kế hãm hại võ lâm.

Vương Thông Huệ nói:

—Nàng ta trống gióng cờ mở, tưởng vừa rồi đắc thắng, không ngờ lại bại, thiết nghĩ sẽ thay đổi toàn bộ mưu kế đã sắp đặt.

Vương Tích Hương nói:

—Trong ba tháng tới, thời gian đủ để Công Tôn Ngọc Sương chỉnh đốn lại lực lượng, ta cho rằng nàng ta sẽ tái phát động một cuộc khủng bố ghê gớm, làm chấn động võ lâm. Nếu Giáo chủ muốn ngăn cản nàng ta, thì cần biết trước hướng hành động của nàng ta.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Bổn tòa chưa nghĩ ra cách làm thế nào để biết trước hành động của Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Tích Hương cười:

—Nếu Giáo chủ chịu hy sinh để Lãnh Như Băng một mình mạo hiểm, thì ta có biện pháp để chàng thâm nhập vào Mai Hoa môn hạ.

Vương Thông Huệ ngượng ngùng, nói:

—Vương cô nương không nên giấu cợt bổn tọa, thực ra bổn tọa với Lãnh Như Băng cũng chỉ mới gặp nhau đôi lần, chàng thân với gia huynh nhiều hơn.

Vương Tích Hương cười:

—Nếu Giáo chủ quả thực thích chàng thì chúng ta sẽ biến giả thành thật, nếu Giáo chủ không thích chàng cũng phải làm như một đôi bên có thâm tình tựa biển.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Bổn tọa nghĩ không ra, điều đó có liên quan gì tới Công Tôn Ngọc Sương ?

Vương Tích Hương nói:

—Công Tôn Ngọc Sương tối hiếu thắng, hai chúng ta thân mật với Lãnh Như Băng, tất sẽ dẫn dụ nàng ta vào tròng.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Tại sao vậy ?

Vương Tích Hương đáp:

—Công Tôn Ngọc Sương vô cùng hiếu thắng, tất sẽ bắt cóc Lãnh Như Băng. Nàng ta vị tất đã thích chàng, mà là để ta và Giáo chủ phải đau đớn khổ sở.

Vương Thông Huệ cười nói:

—Tự cổ chí kim, không ít người đã dùng mỹ nhân kế, chứ chưa nghe đến mỹ nam kế bao giờ.

Vương Tích Hương cũng cười:

—Nếu Giáo chủ nghĩ rằng sau khi bắt cóc Lãnh Như Băng, nàng ta sẽ tận hưởng khoái lạc thì lầm to.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Vì sao ?

Vương Tích Hương đáp:

—Người tập luyện «Nhiếp Tâm Thuật» của phái Du Già thì trước hết phải luyện cho mình thành một người lạnh lùng như băng giá, tấm thân tuyệt mỹ, diện mạo tươi như hoa kia chỉ để cho mình tự thưởng thức mà thôi.

Nàng e thẹn cúi đầu, nói nhỏ:

—Nghĩa là nàng ta sẽ phải vĩnh viễn giữ gìn thân thể, không cho nam nhân động tới. Nếu không, «Nhiếp Tâm Thuật» sẽ mất linh nghiệm.

Vương Thông Huệ nói:

—Sao cô nương biết rõ chuyện ấy thế ?

Vương Tích Hương cười:

—Thì phỏng đoán như vậy, chứ chưa tập luyện. Nếu Công Tôn Ngọc Sương không thích Lãnh Như Băng cũng không sao, nếu Công Tôn Ngọc Sương thực sự luyện ái chàng thì nàng ta sẽ phải gánh lấy hậu quả cực kỳ nặng nề.

Vương Thông Huệ nói:

—Bổn tòa vẫn chưa minh bạch cho lắm.

Vương Tích Hương đáp:

—Thuộc hạ của Công Tôn Ngọc Sương quên mình vì nàng ta, ai nấy đều bị «Nhiếp Tâm Thuật» của nàng ta khống chế mà làm theo hiệu lệnh, nếu Nhiếp tâm thuật mất đi linh nghiệm, thì những thuộc hạ bị Công Tôn Ngọc Sương khống chế sẽ tự nhiên giải thể. Nàng ta cân nhắc thiệt hơn, hẳn sẽ không dám mạo hiểm.

Vương Thông Huệ nói:

—Điều đó liên quan đến Lãnh Như Băng thế nào ?

Vương Tích Hương nói:

—Tình càng thâm, hận càng sâu. Nếu Công Tôn Ngọc Sương luyện ái Lãnh Như Băng, song lại không thể hiến thân cho chàng, tất sẽ biến lòng luyện ái thành nổi oán hận, tìm mọi cách để hành hạ chàng.

Vương Thông Huệ gật đầu:

—Điều này không sai.

Vương Tích Hương nói:

—Do đó, ta mới hỏi Giáo chủ có chịu để cho chàng dẫn thân vào chốn hung hiểm hay không ?

Vương Thông Huệ trầm tư một hồi, hỏi:

—Tại sao hỏi bốn tòa mà không thử hỏi chính chàng ?

Vương Tích Hương cười:

—Giáo chủ phải đáp ứng rằng có luyện ái chàng mới được, nếu Giáo chủ vừa thấy chàng đã khó chịu, bức bối, thì sắm vai không nổi.

Vương Thông Huệ cười, hỏi:

—Còn cô nương ?

Vương Tích Hương đáp:

—Chàng biết ta chỉ còn sống được có ba tháng, muốn ta sắm vai tình nhân của chàng cũng không xong.

Vương Thông Huệ tuy sớm có tình ý với Lãnh Như Băng, nhưng lúc này chuyện này phải thú thực với một người khác thì thật khó hé răng.

Vương Tích Hương nói:

—Ta vì Giáo chủ mà nghĩ ra kế này, nghe hay không tùy Giáo chủ, đừng cho rằng ta tùy tiện nói cho vui miệng.

Đoạn đứng dậy đi ra ngoài.

Vương Thông Huệ nói:

—Cô nương đừng đi vội, chúng ta hãy bàn kỹ một chút đã.

Vương Tích Hương ngoảnh đầu lại, thông thả nói:

—Nếu Giáo chủ chịu nghe lời ta thì chúng ta mới bàn tiếp, nếu không nghe thì khỏi cần.

Vương Thông Huệ nói:

—Thôi được, bốn tòa đáp ứng cô nương. Cô nương hãy ra hỏi Lãnh Như Băng, nếu chàng không đáp ứng, chẳng hóa ra cô nương uống phí cả tâm cơ ?

Vương Tích Hương nhượng mảy, đáp:

—Không sai, Lãnh Như Băng dường như có tâm sự trầm trọng, lãnh đạm và kín đáo, hoàn toàn không hợp với tuổi của chàng.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Cô nương định nói thế nào với chàng ?

Vương Tích Hương đáp:

—Thượng sách là Giáo chủ có thể chăng lưới tình để chàng mắc vào đó.

Vương Thông Huệ nói:

—Chàng lúc nào cũng lăm lì, lạnh nhạt, bốn tòa thật không mấy tin vào kết quả.

Vương Tích Hương nói:

—Vậy chúng ta dùng trung sách.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Trung sách là thế nào ?

Vương Tích Hương đáp:

—Cứ thực mà nói cho chàng biết kế hoạch của chúng ta, bảo là chỉ đóng giả thôi.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Có trung sách ắt có hạ sách, dám hỏi hạ sách là gì ?

Vương Tích Hương đáp:

—Hạ sách thì quá đơn giản, ta sẽ truyền cho Giáo chủ một thứ võ công kỳ dị có thể buộc chàng phải tuân theo lệnh của Giáo chủ.

Vương Thông Huệ lắc đầu:

—Hạ sách quá dễ, thượng sách quá khó, chúng ta dùng trung sách thì hơn.

Vương Tích Hương nói:

—Ta cũng nghĩ như vậy...

Ngừng một chút, đoạn cười nói:

—Ta ra gọi chàng vào nhé ?

Vương Thông Huệ nói:

—Hãy khoan, bốn tòa phải tránh đi đã.

Vương Tích Hương nói:

—Vây phiền Giáo chủ ra canh chừng.

Vương Thông Huệ mang mạng che mặt, bước ra.

Vương Tích Hương vẫy vẫy tay gọi:

—Thỉnh Lãnh huynh vào đây.

Lãnh Như Băng cung tay hỏi:

—Vương cô nương có gì chỉ giáo ?

Vương Tích Hương nói:

—Muội sắp chết rồi mà huynh cứ khách khí mãi với muội như vậy sao ?

Lãnh Như Băng trầm tư một hồi, đáp:

—Vương cô nương vì muốn cứu giúp võ lâm khỏi kiếp nạn mà không tiếc thời gian ít ỏi còn được sống, làm sao tại hạ dám thất kính ?

Vương Tích Hương cười:

—Hiện tại cô Vương Tích Hương này khống chế Công Tôn Ngọc Sương, sau khi muội chết đi, nàng ta nhất định sẽ gây đại họa cho võ lâm, bấy giờ biết làm sao đây ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Việc đó tại hạ tự biết lực bất tòng tâm, biết làm gì được.

Vương Tích Hương nói:

—Nếu huynh có thể giải trừ đại họa ấy, thì huynh có chịu tận tâm tận lực hay không ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tại hạ sẽ dốc hết tâm lực, có chết cũng cam lòng.

Vương Tích Hương mỉm cười, hỏi:

—Võ công của huynh không địch nổi Công Tôn Ngọc Sương, mưu trí cũng không sánh kịp nàng ta, phải làm thế nào để thủ thắng ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Điều đó xin nhờ cô nương chỉ điểm cho.

Vương Tích Hương cười:

—Chỉ e huynh không chịu nghe lời muội.

Lãnh Như Băng nói:

—Chỉ cần việc đó có ích cho anh hùng thiên hạ, thì dù thịt nát xương tan cũng không tiếc.

Vương Tích Hương nói:

—Lãnh Như Băng, huynh phải suy nghĩ cho kỹ, đại trượng phu một lời nặng tựa Thái Sơn, há phải chuyện nói cho vui miệng ?

---- o0o ----